

CHIA SẼ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 598

LOẠI NGƯỜI NÀO CÓ PHƯỚC BÁO RẤT LỚN?

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Bảy ngày 31/07/2021.

Người ngày ngày tích công bồi đức, người có phước báo mà không hưởng phước báo chính là người phước báo rất lớn. Thích Ca Mâu Ni Phật trải qua đời sống “*ba y một bát, nửa ngày ăn một bữa, dưới gốc cây ngủ một đêm*”. “*Ba y*” là quần 3 tấm áo choàng trên người, “*một bát*” là bình bát mang đi khát thực. Phật là “*đấng lương túc tôn*”. “*Lương*” là hai, “*tôn*” là tôn quý. Phật là người phước đức, trí tuệ tròn đầy nhưng Ngài không hưởng phước. Ngài cả đời không thị hiện hưởng phước, cả đời luôn giữ một đời sống tối giản nhất, đơn giản nhất. Phật là Thầy của 8 vị Vua. Các Quốc vương đều dâng cúng Phật nhưng Ngài không hưởng thụ.

Chúng ta thì không có phước nhưng lại tận lực hưởng phước. Hòa thượng nói: “*Thế gian và xuất thế gian, người có phước báo lớn nhất chính là người biết tu hành, tu sửa hành vi sai lầm của chính mình. Họ ngày ngày tu hành, tu sửa hành vi sai lầm của chính mình, không tạo tác những việc sai lầm. Loại người này là người chân thật có phước báo*”.

Không phải người tối ngày đi cầu nguyện, van xin thì có phước báo. Trước đây, khi Thầy mới ra miền Bắc, Thầy thấy trên các mặt bàn trong chùa có rất nhiều tiền lẻ. Người ta nhét tiền vào tay Phật, đặt tiền ở bất cứ nơi nào có thể tại các Ban thờ. Bây giờ hiện tượng này đã giảm bớt.

Hòa thượng nói: “*Người có cơ duyên ngày ngày được học Phật pháp, ngày ngày nghiên cứu Kinh giáo, tiếp nhận lời giáo huấn của Phật, ngày ngày niệm Phật là người có phước báo nhất thiên hạ*”. Người ta suốt ngày tranh danh đoạt lợi, sợ thiếu ăn thiếu mặc. Có người rất lười biếng lao động nhưng lại chăm chỉ tụng Kinh niệm Phật. Thầy ngày nào cũng gieo hạt trồng cây, không có một ngày nào không lao động. Và Thầy vẫn có thời gian để nghe Kinh, lạy Phật, niệm Phật và tiếp nhận lời giáo huấn của Phật mỗi ngày.

Hòa thượng nói: “*Người chân thật tu hành trải qua đời sống rất giản dị, tiết kiệm. Họ tu từ những điều nhỏ nhất*”. Có những việc rất nhỏ nhưng người tâm ý qua loa thì không biết làm. Thầy vừa luộc rau xong. Thầy chế vào nước luộc rau một chút đường, một chút dấm, một chút muối, ngắt một nhánh rau quế thả vào tô canh. Vậy là có một bát nước canh rất thơm ngon. Mỗi khi ra vườn hái rau, Thầy không hái hết, mà chỉ hái một nắm rau nhỏ vừa đủ ăn và để phần rau cho những bữa sau. Thầy có một ít nắm thì không dùng hết mà chỉ dùng một chút, còn lại để dành cho bữa sau. Thầy trải qua đời sống đơn giản, tiết kiệm, tích cực làm ra sản phẩm vật chất để tặng

cho người. Đó là bố thí, cúng dường. Đó là tích công bồi đức. Thầy không làm vì để mong tích công bồi đức, mà Thầy tạo cho mình thói quen ngày ngày tặng cho tặng, ngày ngày cúng dường cho người. Thầy ở trong trạng thái tự tại, an vui.

Hòa thượng nói: **“Phải nên biết, người có thể buông xả, luôn biết lo nghĩ cho người khác là người chân thật có phước. Người tự tư tự lợi, từ sáng đến tối chỉ nghĩ đến mình, chỉ nghĩ đến gia đình mình thì đây là người đáng thương, không có phước báo”**. Có người nói họ rất nghèo, không có gì để bố thí cúng dường. Thầy không có tiền nhưng ngày nào cũng bố thí cúng dường. Các loại rau củ quả Thầy tự tay trồng trọt đều rất to, rất thơm ngon, mọi người ai ăn cũng thích. Hôm nay Thầy có sản phẩm mới làm lần đầu tiên nhưng rất thành công, đó là giá đỗ. Giai đoạn dịch bệnh không đi đâu được cho nên Thầy cứ ở nhà sản xuất quà tặng để gửi cho mọi người xung quanh. Mọi người rất vui và cảm động khi nhận được quà Thầy gửi tặng. Người ta cho rằng tu hành thành Phật thì phải làm những việc gì đó lớn lao. Nhiều người tu hành nhưng không gần gũi được với mọi người xung quanh, thậm chí còn khiến mọi người xung quanh phiền não.

Người thực sự biết nghĩ đến chúng sanh thì ngày ngày có thể biến cái không thể thành cái có thể. Thầy Trần Đại Huệ dạy: **“Lao động sinh trí tuệ”**. Chúng ta càng làm nhiều thì càng có kinh nghiệm, dần dần sẽ thành công. Người có tâm tu hành thì ở trong mọi hoàn cảnh vẫn giữ được định tâm, cho dù ở trong hoàn cảnh đầy cám dỗ cũng đều không bị hoàn cảnh lôi cuốn. Ví dụ khi đi ăn buffet với hàng trăm món ăn, chúng ta không động tâm, vẫn chỉ ăn vừa phải, ăn vừa đủ, ăn những món dễ tiêu chứ không phải là cái gì cũng ăn. **Khi có sức định đối với ngũ dục “tài, sắc, danh, thực, thù” thì chúng ta mới có thể xoay chuyển hoàn cảnh, không để hoàn cảnh lôi cuốn.**

Hòa thượng nói: **“Người luôn giữ được tâm Thanh Tịnh, không bị hoàn cảnh lôi kéo, thân tâm không vướng mắc, luôn tự tại, không bị lo buồn vướng mắc là người có phước”**.

Hòa thượng nói: **“Người ngày ngày tạo phước, dù phước báo hiện tiền nhưng họ không hưởng phước, nếu hưởng nhưng họ cũng giảm xuống mức thấp nhất. Họ tiết giảm đến mức thấp nhất tài sắc danh thực thù. Họ dành phước báo đó để cúng dường cho tất cả chúng sanh khổ nạn”**. Hòa thượng nhận được rất nhiều cúng dường của mọi người nhưng Ngài không bao giờ thọ nhận mà đem tất cả đi cúng dường đại chúng. Hòa thượng nói: **“Một hạt cơm của thí chủ nặng như núi Tu Di, nếu đời nay tu không liễu đạo thì đời sau mang lông đội sừng để trả”**.

Bài học ngày hôm nay, Hòa thượng nói đến tâm cảnh của chính mình. Ngài đi đến đâu cũng được người ta cúng dường bao đò nhưng Ngài chưa bao giờ mở phong bì, thậm chí Ngài không nhìn đến mà cúng dường luôn những phong bì đó cho nơi mà Ngài đến giảng. Ngài vẫn khuyến khích mọi người cúng dường, rồi Ngài đem tất cả những khoản tiền đó tặng luôn cho Ban tổ chức nơi tổ chức pháp hội. Ngài nói: **“Tôi cần pháp tòa. Tôi đi khắp nơi để nói cho mọi người nghe”**. Ai muốn quy y thì Hòa thượng bảo người đó quy y với trụ trì chùa nơi đó.

Trước khi có dịch Covid, Thầy đi khắp nơi để giảng, Hà Nội, Hồ Chí Minh, Cà Mau, Cần Thơ... Thầy không những không nhận cúng dường mà còn tặng quà cho mọi người. Thầy ăn cơm ngày ba bữa đã trở thành thói quen, nhưng đôi khi quên ăn, quên uống thuốc.

Hòa thượng nói: **“Phước báo để dành cho chúng sinh hưởng chứ chính mình không hưởng. Đây là phước báu chân thật. Phước báo để cho chính mình hưởng thì rất dễ trở thành họa”**. Phật Bồ Tát, các bậc vĩ nhân đều có đời sống giản dị, tiết kiệm. Bác Hồ là một tấm gương tuyệt vời, cả đời lo nghĩ cho nhân dân, cả đời vì dân vì nước, không nghĩ cho chính mình hưởng thụ. Mấy ngày nay, ngày nào Thầy cũng hái rau trong vườn để ăn. Hễ khi ăn Thầy lại nhớ đến những người dân thành phố HCM đang bị dịch bệnh, không có rau xanh để ăn.

Đời sống hiện đại nhiều tiện nghi khiến cho con người ta ngay đến năng lực làm người cũng không có. Khi không có điện thì tất cả các loại máy móc thiết bị trong nhà ngừng hoạt động, khiến người ta không thể nấu cơm ăn. Những người ốm yếu, càng nằm thì bệnh càng nặng, khiến người không có sức đề kháng, cái chết đến càng nhanh. Cách đây mấy năm, Thầy bị ốm nặng đến mức không thể đi được, nhưng ngày nào Thầy cũng cố gắng lạy Phật đến vã mồ hôi, rồi bệnh nặng đã qua khỏi. Bệnh càng nặng thì chúng ta lạy Phật càng nhiều, mồ hôi vã ra càng nhiều thì càng khỏe. Chúng ta cần phải thúc đẩy việc tổ chức những lớp học để giúp các con vừa có thể sống với những tiện nghi hiện đại, vừa có năng lực sinh tồn khi không có đầy đủ điều kiện. Kể cả khi sống trong điều kiện sống hoang sơ, các con cũng cần biết cách trồng trọt, hái lượm, biết đào đất, biết kê gạch đá để tạo thành bếp lửa nấu nướng. Cha Mẹ cứ để cho con hưởng phước, cuối cùng các con trở thành “gà công nghiệp”, không có năng lực sống. Đó chính là phước thành họa. Cuộc sống hiện tại tưởng là đang hưởng phước nhưng cuối cùng trở thành họa vì con người không thể chịu khổ, không có năng lực sinh tồn.

Chín pháp giới gồm: Địa Ngục, Ngạ Quỷ, Súc Sinh, Trời, Người, A Tu La, Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát. Thích Ca Mâu Ni Phật thị hiện trong chín pháp giới, Ngài tuyệt đối không thị hiện tướng hưởng phước mà thị hiện tướng tiết phước. Đời sống của Phật vô cùng giản dị. Vua Tịnh Phạn nghe quần thần báo là Thái tử Tất Đạt Đa hàng ngày dẫn hàng đệ tử đi xin ăn. Thật ra Phật không đi xin ăn. Ngài tay cầm bình bát, ai phát tâm cúng dường thì Ngài tiếp nhận để tạo cho họ có duyên lành phát tâm bố thí cúng dường. Có duyên nữa thì Phật nói một lời chúc phúc, nói một lời khai thị để họ biết mà quay đầu. Ví dụ, Ngài nói: *“Cảm ơn thí chủ đã cúng dường! Với tâm rộng mở biết bố thí chia sẻ như thế này thì phước báo sẽ rất lớn. Mong thí chủ hãy giữ cái tâm này!”*. Thành Ca Tỳ La Vệ lúc bấy giờ là một quốc gia trù phú bên lưu vực sông Hằng, nơi giao thương thuận lợi, dân chúng giàu có. Khi Vua Tịnh Phạn nghe tin báo như vậy, nhà Vua triệu tập Phật và các đệ tử về rồi nói: *“Con ơi, đất nước ta là một cường quốc giàu có hùng mạnh. Con hãy đưa tất cả đệ tử về đây! Cha sẽ nuôi tất cả tăng đoàn. Con không cần phải đi xin ăn. Con là Thái tử Tất Đạt Đa, con của một vị vua giàu có thì đâu cần phải đi xin ăn!”*. Đức Phật giải thích cho nhà Vua hiểu về đạo lý, ý nghĩa của cuộc đời hành khát không phải là đi xin ăn mà là để tiếp cận chúng sanh, tạo duyên lành cho chúng sanh có cơ hội được gặp Phật pháp, được nghe lời khai thị.

Hòa thượng nói: **“Phước báu tuyệt đối không phải là để chính mình hưởng mà vì để tiếp dẫn chúng sanh, niệm niệm vì chúng sanh, không vì chính mình. Người như vậy phước báu vô lượng vô biên”**.

Trong Kinh Phật dạy rằng: **“Đích thân bố thí chân thành, thành khẩn mà làm thì phước báu rất lớn”**. Phật dạy chúng ta bố thí tài, bố thí pháp, bố thí vô úy. Bố thí pháp: Ngoài năng lực chúng ta có, một mặt chúng ta in sách thiện, ví dụ sách **“Đệ Tử Quy”**, một mặt chúng ta in những lời giảng giải của Hòa thượng chuyên dạy về pháp môn Tịnh Độ như: **“Kinh Vô Lượng Thọ”, “Kinh A Di Đà”**.

Hòa thượng nhắc: **“Tốt nhất là in “Kinh A Di Đà”. Một câu A Di Đà Phật có thể giúp người vượt sinh tử. Vì người ta niệm Phật có thể giữ tâm được định. Tâm định đến mức độ nhất định rồi, có nghĩa là niệm Phật đạt đến niệm Phật thành khối thì tâm hoàn toàn được định. Tâm được định thì không còn vọng tâm, tà niệm. Vậy thì trong đời sống họ kiểm soát được tâm của họ, ngay lúc lâm chung họ cũng làm chủ được tâm niệm của họ, không bị hoảng sợ khủng khiếp, không bị mơ hồ”**.

Hòa thượng nói: **“Đây là pháp môn đại viên đốn. Ta hoằng dương pháp môn đệ nhất. Pháp môn niệm Phật là pháp môn một đời thành Phật. Nếu chúng ta một lòng một dạ tu tập thì thành Phật thật không khó, trong vòng 3 năm nhất định thành công. Người có phước báu lớn nhất là người lão thật niệm Phật, một câu A Di Đà Phật niệm đến cùng”**.

Hòa thượng trải qua đời sống vô cùng giản dị, tiết kiệm, nhưng không ngừng tích cực tạo phước, tích phước, khi có phước thì đem đi cứu giúp chúng sinh khổ nạn, đồng thời một lòng chuyên tâm niệm Phật. Hòa thượng dạy chúng ta tiết phước, dạy chúng ta tạo phước, dạy chúng ta tích phước, nhưng cuối cùng vẫn dạy chúng ta phải giữ tâm Thanh Tịnh, phải niệm Phật để có chỗ quy về. Ngài là một vị Thầy chân chánh với trí tuệ cao độ! Bài học nào Ngài cũng dạy chúng ta cách đối nhân xử thế tiếp vật, dạy chúng ta cách khởi tâm động niệm nhưng sau cùng, sau khi ta hết mẫn thân người vẫn phải quy về. Bài học hôm nay dễ hiểu nhưng không dễ làm bởi vì nếu không làm thì không dễ làm.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!